

ŠEIMYNA

NR. 159
IV VELYKŲ
SEKMADIENIS
2025 05 11

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijų leidinys

Kartais mes užsidarome savyje, lyg sraigės namelyje: nuo problemų, agresijos, įtampos ir baimės – nuo visko, kas vyksta aplinkui. Ir tuomet prarandame savo pačių ir savojo gyvenimo prasmės ir grožio pojūtį...

Mes pradedame galvoti, jog esame lyg mažičiai varžteliai didžiulės mašinos struktūroje, ir nesuvokiame, kad ir nuo kiekvieno iš mūsų labai daug priklauso. Mes nesijaučiame reikalingi, arba dar baisiau – jaučiamės vieni.

Netikime, kad galime kurti gėrį, būti savais savoje aplinkoje. Tada atsiveriame tvoromis, vartais, durimis, sienomis, užraktais... Bet juk mes galime gyventi vieni kitų nebijodami!

Kiekviename žmoguje yra tas šviesos siūlelis, kuris gali pagelbėti kažkieno žmogui, ar būti tiesiog šalia kažkieno, ar tiesiog pažiūrėti į kito akis labai žmogiškai, su žmogaus akimis... Tereikia tuo patikėti, išgirsti ir drąsiai būti bendrume, draugystėje, o ne vienumė. Ir tai gali kiekvienas.

O juk nedaug tereikia... Geras žodis, padrąsinantis žvilgsnis, buvimas šalia, šypsena, atviras nuoširdus pokalbis, rūpestis – štai tokie paprasti dalykai dažniausia ir kuria tikrą gyvenimą ir padeda žmogui pajusti prasmę.

Kartais net tiek nereikia... Kartais užtenka tik žinojimo, jausmo, kad yra kažkas, kas tikrai ateis sunkių akimirkų, ir bus šalia, net jei jūs tik tylėsite drauge... Tai labai daug... Tai kasdienis stimulas gyventi!

Todėl prašau kiekvieno, kas skaito šias eilutes – tikėkite, kad esate reikalingi ir svarbūs šiame gyvenime! Tikėkite, kad galite pripildyti prasmės kitų žmonių gyvenimus, kad esate kažkieno gyvenimuose labai reikalingi!

Tikėkime gero žodžio galia, širdies gerumu ir savo vidine šviesa, kuri gali

**pagelbėti, paguosti, pakelti
suklupusį ir padėti eiti toliau...**

**Būkime visi ganytojai, gerieji
ganytojai vienas kitam! Patikėkime,
mes – reikalingi vieni kitiems...**

**“Aš – gerasis ganytojas, –
sako Viešpats; –
aš pažįstu savąsias avis,
ir manosios
pažįsta mane.”**

Jn 10, 14

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Apd 13, 14. 43-52; Ps 99, 2. 3. 5; Apr 7, 9. 14b-17

Psalmės atliepas

Mes – Jo tauta ir Jo kaimenės avys.

Evangelija pagal Joną (10, 27-30)

Jėzus žydams pasakė: „Manosios avys klauso mano balso; aš jas pažįstu, ir jos seka paskui mane. Aš joms duodu amžinąjį gyvenimą; jos nežus per amžius, ir niekas jų neišplėš iš mano rankos. Tėvas, kuris man jas davė, yra aukščiau už viską, ir niekas jų neišplėš iš Tėvo rankos. Aš ir Tėvas esame viena“.

Evangelijos komentaras:

Šiais laikais palyginimą apie ganytoją ir avis nelengva priimti dėl kelių priežasčių. Ne tik todėl, kad dauguma šiandieninių žmonių avis dažniausiai mato televizoriaus ekrane ar pro automobilio langą. Dabartiniam žmogui įprastesnis draugystės ir prierašumo įvaizdis yra – šunį vedžiojantis žmogus. Individualizmo visuomenėje, kuomet dažnai iškreiptai suvokiamos ir perdėtai aukštinamos individo teisės, sunku įžvelgti bendrumą kaip avių kaimenėje. Kai kam buvimas kaimenėje primena darbą kolektyve, kolūkyje, kur yra patirtos ilgametės nuoskaudos iš viršininkų. Kai kam šeimoje patirti sužeidimai trukdo įsivaizduoti rūpestingą ir mylintį ganytoją. Avis vargu ar panaši į protingą ar drąsų gyvulį. Kai kuriems žmonėms atrodo, kad lyginimas su avimis užgauna jų savivertę. Ir tai yra tiesa.

Jėzus savo palyginimu nenorėjo ir nekėlė jokių trikdančių asociacijų. Avys yra ganytojo nuosavybė ir didžiulis, vienintelis turtas. Piemuo su jomis gyvena ir miega. Palyginime krikščionybė vaizduojama kaip asmeninis žmonių santykis su Jėzumi – Ganytoju. Jis vadina saviškius savo nuosavybę. Jis pažįsta juos širdimi, ir juos gerbia, myli. Krikščionys atpažįsta Jėzaus balsą, atpažįsta Jį iš daugybės kitų aplinkui skambančių balsų. Girdime Jo balsą skaitydami Šventąjį Raštą, per Eucharistiją, asmeninę maldą ir visa tai, kuomet susirenka Bažnyčia. Krikščionys seka Jėzumi, nes pasitiki Juo. Jo buvimą šalia pajutę, mes suprantame, kad Jis neveda į pražūtį ar klaidą. Tai, ką Jis sako, yra teisinga ir svarbu. Mes sekame Juo savo noru, o ne todėl, kad reikia.

Jėzus saviškiams sako, kad jie niekuomet nebus prarasti. Kol norime būti su Juo ir esame pasiryžę gyventi su Juo, pajuntame garantuojamą saugumą. Ir mums aišku, ne tik dabar esame Jo globoj ir ganyme, bet ir visą amžinybę. Juo pasitikime.

„Kuo šventesnis yra žmogus, tuo mažiau jį suprantą pasaulio žmonės. Visi, kurie turi bet kokią gyvo tikėjimo kibirkštelę, jį atitinkamai supras, ir kuo šventesnis yra žmogus, tuo labiau jį bus patraukti. Tačiau kuo jis bus šventesnis, tuo tie, kurie tarnauja pasauliui, bus jam akli arba jį niekins ir jo nemėgs. Kaip sakiau, tai nutiko Jėzui. Jis buvo visas šventas, bet „šviesa spindėjo tamsoje, ir tamsa jos nesuprato“ (Plg. Jn 1, 5). Jo artimieji Juo netikėjo. O jei dėl tos priežasties, kurią minėjau, taip būtų atsitikę, tikrai kyla klausimas, ar mes Jį būtume supratę geriau nei jie: jei Jis būtų buvęs mūsų kaimynas ar mūsų šeimos narys, ar būtume atskyrę Jį nuo bet ko kito, kuris gyvena teisingai ir yra romaus elgesio, ar nebūtume atskyrę, nors gerbtume Jį (koks žodis! kokia kalba, vartojama kalbėti apie Aukščiausiąjį Dievą!).

Net jei mes būtume nuėję taip toli, ar nebūtume Jo laikę keistu, ekscentrišku, ekstravagantišku ir manieringu. Dar mažiau mes būtume pastebėję bet kokias kibirkštis tos šlovės, kurią Jis turėjo su Tėvu prieš pasaulio sukūrimą ir kuri buvo tik paslėpta, bet neužgesinta Jo žemiškojo tabernakulio. Tai iš tiesų yra labai baisi mintis, nes jei Jis būtų arti mūsų ilgą laiką ir mes nematytume nieko nuostabaus Jame, tai galėtų būti įrodymas, kad mes nesame Jo – juk: „avys paskui Jį seka, nes pažįsta Jo balsą“ (Jn 10, 4). Tai galėtų būti įrodymas, kad mes nepažintume Jo ir nesigrožėtume Jo didybe, negarbintume Jo šlovės, nemylėtume Jo tobulumo, jei mums būtų leista stoti Jo akivaizdon danguje.“ (kardinolas Džonas Henris Niumanas, † 1890)

Kas ir kokia yra DRAUGYSTĖ?

Pradėkime nuo to, kas yra draugystė, kuri prieinama kiekvieno iš mūsų patirčiai. Dar prieš Kristų, Aristotelis rašė: „Tai – reikalingiausias gyvenime dalykas. Niekas nenorėtų gyventi be draugų, nors ir turėtų visas gėrybes“ (Nikomacho etika VIII, 1155 a). Romėnų filosofas Ciceronas remdamasis savo patirtimi sakė, kad artimiausias bičiulis yra tas, su kuriuo užaugta, daug patirta ir išgyventa. Bažnyčios tėvas Tomas Akvinietis savo ruožtu pridėtų, kad kiekviena draugystė reikalauja praeities istorijos, kuri leidžia dviems draugams vienas kitu pasitikėti. Šiandienos jauni žmonės vis dažniau draugais ima vadinti tuos, kurie elektroninėje erdvėje išdrįsta spustelti mygtuką: „pridėti prie draugų“, o sąvoka „draugystė“ jiems siejasi su bendramokslių arba laisvalaikio kompanija.

Kiekviena iš šių draugysčių, anot Aristotelio, dar gali būti trejopai skirstoma: draugystė dėl naudos, draugystė dėl malonumo ir dvasinė draugystė. Naudos – tai, kai aš draugauju su asmeniu todėl, kad jis man yra naudingas. Malonumo – kai man tiesiog malonu būti su žmogumi. Dvasinė draugystė – kai aš draugauju su žmogumi dėl jo paties. Neturėtume atskirti šių draugysčių – kad naudos draugystė yra bloga, kad malonumo draugystė – nepakankamai kilni ir pan. Visi šie draugysčių tipai žmogiškuose santykiuose yra persipynę. Nors pirmieji du draugystės tipai nėra visuomet patvarūs – pradingus naudai ar malonumui, santykis dažnai išyra, tačiau nepaneigsime, jog tikras draugas, kurį aš myliu dėl jo paties, kurio gėrio aš trokštu, man yra malonus ir jis man taip pat yra naudingas. Tikro draugo gali paprašyti bet ko ir bet kada, kad ir vidury nakties. Į draugą tu gali kreiptis kaip į antrąjį aš. Anot Aristotelio, dvasinė draugystė, arba, kitaip tariant, abipusė dorybe pagrįsta draugystės rūšis, kur draugas mylimas dėl jo paties linkint jam laimės, mūsų patirtyse labai retai pasitaiko. Joje labai svarbus ilgas laiko tarpas, per kurį žmonės vienas kitą pažįsta, įvertina, pasitiki vienas kitu. Tokiame santykiyje draugas vertina tai, kas kitame gražu, pozityvu, gera, visai jo nesuidealizuodamas. Tiesiog, mylėdamas kitą dėl jo paties, draugo žvilgsnis yra didelės raiškos ir mato tai, ko galbūt niekas kitas nemato. Įdomiausia tai, kad per šią draugystės patirtį, aš galiu prisiliesti prie to, koks yra Dievo žvilgsnis į mane. Niekas geriau už Dievą nemato mano netobulumų, bet niekas geriau nemato ir mano vidinio grožio bei gėrio.

Jėzaus siūloma draugystė

Užsiminę apie žmogiškojo santykio kokybę, galime geriau suprasti, į kokią draugystę mus kviečia Jėzus. Prieš kviesdamas mus tapti Jo draugais, Jėzus pateikia draugystės modelį, kuris vyksta Švenčiausios Trejybės viduje: „Kaip mane Tėvas mylėjo, taip ir aš jus mylėjau. Pasilikite mano meilėjė! (Jn 15, 9). Ta pačia meile, kuri yra tarp Tėvo ir Sūnaus, tai yra Šventoji Dvasia, Jėzus myli mus ir nori, kad mes Jį taip mylėtume. Dievas, kuris pats savyje yra santykiškas, kuris pats savyje yra meilinga Trijų vienybė, neišstumia žmogiškosios meilės, – ne! Jis ne tik ją skatina, bet dar daugiau – liepia ją gyventi: „Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau“ (Jn 15, 12). Atverdamas pačią intymiausią savo vidaus gelmę, jis mums suteikia galimybę semtis jėgų, kad mūsų gyvavimas bendruomenėje ir netgi pavienės draugystės taptų šio Dieviško santykio atspindys žemėje. Gyvendami tą patį gyvenimą kaip ir Jo, mes tampame tikrais Dievo bičiuliais.

Trokšti to paties kaip ir draugas

Pats būdamas amžinojo Dievo Sūnus, Jėzus nekalba apie laikiną meilę jam – Jis nori, kad ta draugystė tęstusi amžinai. Todėl Jėzus kalba ir apie sąlygą, reikalingą šiam tęstinumui užtikrinti. Jis kviečia laikytis Jo duotų įsakymų: „Jeį laikysitės mano įsakymų, pasiliksite mano meilėje, kaip aš kad vykdau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku jo meilėje“ (Jn 15, 10). Šių įsakymų laikymasis nėra lažas, bet džiaugsmo garantas: „Aš jums tai kalbėjau...“, kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų“ (Jn 15, 11). Tačiau mums gali kilti klausimas, kaip galima suderinti įsakymus ir meilę? Įsakymas mums iškart nurodo į tam tikrą prievartą, aukštesnio ir žemesnio santykį. Iš

Gegužinės pamaldos

Gegužės mėnuo yra skiriamas Švč. M. Marijos garbei. Gegužinės pamaldos Šlienavos bažnyčioje būna: darbo dienomis po 18 val. Eucharistijos šventimo, o sekmadieniais 30 min. prieš 9 val. Eucharistiją, ir 15 min. prieš 13 val. Eucharistijos šventimą.

Visi kartu kreipkimės į Dievo Gimdytoją ir mūsų visų Motiną!

Pirmosios Komunijos šventės Viršužiglio bažnyčioje

Šiais metais šeimų, kartu su vaikais, Komunijos šventės švęsime net keturiose dienose. Kadangi Šlienavos bažnyčioje pradėjome rekonstrukcijos darbus, ir netrukus pradėsime išmontavimo-griovimo darbus, todėl visas šventes planuojame švęsti Viršužiglio bažnyčioje.

Šeimų pirmos Komunijos šventės švęsime: gegužės 24 d., gegužės 25 d., gegužės 31 d. ir birželio 1 d. Visas šventines dienas Eucharistija bus švenčiama 13 val. kartu su šeimomis, kurių vaikai pirmą kartą pilnai dalyvaus Eucharistijos šventime – dalyvaudami Komunijoje – bendrystėje su visais susirinkusiais ir pačiu Jėzumi, priimant Jį duonos ir vyno pavidale.

Gegužės 25 d. ir birželio 1 d., Šlienavos bažnyčioje, Eucharistija bus švenčiama tik 9 val.

Visi kartu švęskime Komunijos šventę su jaunaisiais mūsų bažnyčios žmoguiukais, jais pasidžiaugdami ir save pačius pristatydami – esančius mūsų bažnyčios žmones.

Šlienavos bažnyčios rekonstrukcijos ir Viršužiglio bažnyčios pavėsinės-stoginės darbai

Dėkojame visiems aukotojams, rėmėjams, kurie atsiliepėte į kvietimą-pasiūlymą prisidėti ir savais pinigais paremti Šlienavos ir Viršužiglio bažnyčių vykdomus ir vyksiančius projektus!

Šioje savaitėje pastatėme, bet dar pilnai nebaigėme įrengti (kitoje savaitėje paruošime ir grindis) mūsų susirinkimams ir bendruomeniškam šventimui angarą – laikiną "bažnyčią". Taip pat pradėjome iš bažnyčios iškraustyti per daug metų sukauptus naudojamus ir nenaudojamus daiktus... Netrukus pradėsime ir pačios bažnyčios pastato išardymo darbus. Šiems darbams organizuosime ir bendras talkas.

Viršužiglio bažnyčios pavėsinės-stoginės darbai taip pat vis juda pirmyn... Ne visada darbuotis leidžia oro sąlygos, bet Mindaugas su Žilvinu išnaudoja kiekvieną dieną, kurioje gali pasidarbuoti dėl Viršužiglio bažnyčios svajonės išpildymo. Ačiū jiems!

Pirmiausia, tiesiog gera vis patirti (labai reikalingą mums visiems!) bendrumo ir susitelkimo jausmą, rūpestį ir domėjimąsi apie visa tai! Antra, Jūs norite ir paremiate šiuos darbus ir savo pinigais. Ačiū Jums! Vis palaikykime vieni kitus šiuose mūsų rūpestėliuose!

tiesų, turime sau pripažinti, jog iš esmės, Dievas yra mums šeimnininkas, o mes esame visiškai nuo Jo priklausomi, todėl Jis gali mums duoti įsakymus. Tačiau Jėzus kviečia mus į draugystę. Mums turbūt sunku įsivaizduoti, nors istorijoje yra tokių atvejų, kai net vergai su savo šeimnininkais buvo draugai. Tačiau Dievui nėra neįmanomų dalykų, ir ši draugystė tikrai gali būti, tačiau tik Dievo iniciatyva. Tai žinodamas, Jėzaus įsakymus, kurių pats didžiausias yra – Meilė, priimu kaip draugo įsakymus. O draugo įsakymas man nebėra tik įsakymas, nes tai kartu yra ir mano paties didžiausias širdies troškimas. Formaliai žiūrint – taip, tai yra įsakymas, bet žiūrint tikslo prasme – aš noriu to paties, ko nori mano draugas. Mane tai džiugina, nes aš žinau, kad Jis man nori geriausio. Kai koks nors žmogus prašo mano laiko, dėmesio, pastangų, man yra sunku, ypač kai esu užimtas, pavargęs. Bet kai ateina draugas, tai tampa džiaugsmu. Dovanoti jam laiką tampa natūralu.

Bus daugiau.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.